

Dum, spiro, spero.
Dokud dýchám, doufám.
Cicero

Talštein!

Co se vám vybaví, když uslyšíte tohle slovo?

Středověký hrad.

Vyhlídka, kde to fouká, ať je léto nebo zima.

Příkré plechové schody, někdy pokryté sněhem.

Přemek, který byl hradním pánem spoustu let.

Merlin, co po něm převzal žezlo.

Místnosti se šermířskou výzdobou.

Sáňky a boby v prosinci a v lednu.

Zasněžené svahy a lyže.

Pěškobus z Jiřetína nebo od vlaku z Jedlové.

Vánoční výpravy s hromadou dárků.

Barevné salónky – pokoje, kde se spí.

Ti starší: kadiboudy, kam se v zimě chodilo v bačkorách

a v gumácích na nich.

Topení uhlím v kotli dole a dřevem a uhlím nahoře.

Siréna na přetopeném kotli, když byl hrad opravdu moc zmrzlý...

Voda ze studánky, když je taková zima, že voda odjinud je už pouze led.

Je toho spousta a to jsem ještě nevzpomněl žádnou hru.

Představte si, že tohle všechno končí.

Máte to?

Tak jsme na společné „vlně“.

V době, kdy píšu tahle slova, je více než jisté, že výprava

20.-22.9.2002 je naše poslední do těchto míst.

Nechce se mi věřit

Nový školní rok, nová hra, nové výpravy. Termíny a zajišťování míst.

Volám do několika objektů, abychom měli kam jet na víkendy. Volám i na Tolštejn, s vidinou dalších vánoc v Lužických horách. Tradičních vánoc, které jsme si nenechali ujít ani v časech, kdy se Přemek již o hrad nestaral a v rukou několika jiných lidí nebyl zrovna nejpřívětivější. Však jsme také v tom nejhorším momentě vydrželi jen jednu noc a na druhou utekli k Jirkovi a Ivě do Otradovic...

Merlin mi říká něco, čemu nemůžu uvěřit. Nechávám si to říct ještě jednou. Pomalu si srovnávám ta slova v hlavě a teprve když zavěším, začíná mi docházet, o co všechno tu jde.

Merlin, tedy český svaz šermířů a řemesel, převzal turistickou ubytovnu na Tolštejně od SK Nohyb a během několika málo let ji vrátil do přívětivých podob pro každého, kdo chtěl na tomto místě za solidní peníz strávit pár dní, nejčastěji víkend. Objekt přitom patří obci Jiřetín pod Jedlovou, jak SK tak čsšř byli pouze ve smlouvě o nájmu objektu. Celá léta slouží „hrad“ všem lidem, kterým nejde o hotelové pohodlí, ale o útočiště, chce se mi říct pelíšek, který bude takový, jaký si ho každý udělá. Vlastní spacák, proviant, vlastní vaření v kuchyni je samozřejmostí. Takový byl hrad, co ho známe, po celých jedenáct let našich výprav i brigád, kdy jsme skládali uhlí na zimu, nebo pomáhali se dřevem.

Léta od roku 1991 byla asi nejkrásnější. Zažili jsme nezapomenutelné tři tábory: Pravěk (91), Artuše (92) a Labyrint (93). Pohledy zbloudilých turistů na naše hodování na terase při obědě stály za to. Ti turisté byli opravdu spíš zbloudilí, než častí návštěvníci těch míst. Ale s léty jich přibývalo. Později se objevila u rozcestníku

velká mapa a dál v podhradí nová vše vysvětlující tabule. Začalo se jezdit auty až k ní, nejprve to byla auta s německými značkami, až později s českými. V prvních letech bylo v zimě výjimečně vyjet autem do podhradí. Později už byla výjimka nevyjet... Jeden rok se objevila železná závora na cestě z podhradí vzhůru na kopec a zákaz, aby jakékoliv auto vyjelo až pod vrchol.

Posledních pár výprav na Tolštejn, to byl houstnoucí provoz turistů, kteří stále víc a víc nahlíželi do „hradu“ a když ne Bier, chtěli aspoň pivo. Přes sílící přítomnost lidí v tomhle krásném

místě, stále bylo (a je!) mnoho zákoutí, která se dala navštívit, aniž by byla příroda, nebo náš oddíl se svou hrou rušen někým cizím. Pár značených tras a šipek, pravda, změnilo směr, ale vždycky jsme se našli a zase se těšili na další akci, na hluboké lesy, kde se dá opravdu ztratit, na podivuhodné údolí s barokní tváří vytesanou ve skále, nebo jen na sněžné řádění na přilehlých svazích.

Ta slova od Merlina zněla jako blesk z čistého nebe. Konec smlouvy, hrad do rukou někoho jiného, kdo zastupuje zahraniční společnost, která má zájem vystavět místo „našeho hradu“ hotel komfortní a drahý, pro městské turisty uvyklé na luxus a schopné všechno tohle zaplatit.

Stále přemýšlím, kde se v lidech, žijících v těsném sousedství přírody, bere snaha všechno přepočítávat na peníze. Protože co jiného, než zisk by mohlo vést k tomu, chtít na tak krásném místě stavět hotel? Lidem, co stojí v pozadí takových projektů nejde o uchování přírodních a v mezích možností přirozených krás. Před divokou volností má přednost rozvíjející se zcivilizovaný a dávno prodaný region. Nejde tu o louky, z nichž se stanou parkoviště, ale o zisk z turistického ruchu, kde najdou práci i místní lidé. Nejde tu o uchování lesů a liduprázdných míst (a přesto kypících zeleným životem), ale o to udělat zde park, kam budou jezdit měšťáci vydýchat tu trochu

čerstvého vzduchu, dokud tu ještě nějaká zbývá...

Ještě není konec, ještě není dobojováno, ještě zbývá čas... kolik času? Do konce Merlinových dní na Tolštejně málo i moc. Konec září má všechno rozhodnout. Od počátku naší (snad ne) poslední výpravy na Tolštejn deset dní. Věřte, že nezůstanu se založenýma rukama, abych očekával věci příští. Snad se na této výpravě dozvíme

důležité informace, s nimiž se dá něco podniknout. Ve chvíli, kdy toto píšu, nemám ještě nic v ruce. Možná... možná uslyšíme, že všechny hotelierské plány padly. Možná.

Dokud dýchám, doufám...

Světlo vašim krokům!
Michal

V dobách dalekých

*V dobách dalekých, kdy hrad tu stál,
kdo z princů, z princezen, kdopak by se bál,
že děti zvědavý, že budou zvědavý,
co jim ten tábor náš, co jim jen dá.....*

Když si tak promítám někdy pohnutou historii míst, které obývají již od dávných dob lidé, nějak se tenhle problém stává z pohledu historie bezvýznamný, ale jak s oblibou říkám, že všechno se skládá z malých střípků, až je celá mozaika a na každém střípku záleží, že podle nich pak bude celek vypadat, platí to i v tomto případě. Jednou i naše doba bude popsána historiky. Na všech z nás je, jak budeme vypadat v očích svých potomků...

Tak se začtěte do pár slov o historii Tolštejna, kdy ani princové a princezny, jak se zpívá v naší první tolštejské „hymně“ táborové, netušili, co se bude dít...

Tolštejn je nejlépe zachovanou hradní zříceninou v Lužických horách. Stojí asi 2 km jižně od Jiřetína pod Jedlovou na výrazném znělcovém skalním suku (670m), který je charakteristickou krajinnou dominantou. Jméno hradu (něm. Tollenstein) bylo odvozeno od původního názvu skály Dohlenstein (= Kavčí kámen).

Hrad byl pravděpodobně postaven Vartenberky ve 2. polovině 13. století k ochraně Pražské cesty - významné obchodní cesty, spojující vnitrozemí Čech s Lužicí. Čechy v té době ovládal poručník mladého Václava, Ota Braniborský, proti němuž bojovali tehdejší majitelé Žitavska Ronovci. Válečná situace podpořila na hranicích žitavských držav vznik manských sídel, mezi která patřil i Tolštejn.

První historická zmínka o hradu pochází až z roku 1337, kdy Tolštejn dobylo vojsko hornolužických měst, protože zdejší posádka podnikala loupežné výpady na Žitavsko. Hrad potom získal Vaněk z Vartenberka, který jej přeměnil na centrum panství, náhradou za Krásný Buk, zničený žitavskými v roce 1339. Vartenberkové hrad drželi až do počátku 15. století, kdy jej získal Hynek Berka z Dubé, jeden z

nejbohatších pánů v Čechách, jehož rozsáhlé panství sahalo až na saský Hohnstein.

Když v roce 1423 husité poprvé vyrazili do Horní Lužice, vytvořila lužická města s místními šlechtici Zikmundem z Vartenberka a majitelem Tolštejna Janem Berkou z Dubé obranný spolek. Tolštejn pak sloužil jako předsunutý zvědný hrad, podávající varování při několikerém husitském tažení do Lužice a Slezska. Později však Vartenberkové i Berkové uzavřeli s husity smír a přijali jejich posádky, proto byl v roce 1425 na Tolštejně vězněn i husity zajatý budyšínský hejtman Mikuláš z Ponikau. Po roce 1426 se pánem Tolštejna stal Janův bratr Hynek a pak Hynkův syn Albrecht. Spory Berků s Lužicí však pokračovaly a v roce 1445 byl hrad výrazněji poškozen Ambrožem Bursariem z

Dobrého Lahu, který zde byl vězněn, ale podařilo se mu hrad ovládnout, částečně vypálit a ujet do Zhořelce. Albrecht jako horlivý katolík byl od počátku odpůrcem krále Jiřího z Poděbrad, který proto nechal v roce 1463 Tolštejn dobýt. Albrecht Berka uprchl do slezské Vratislavi, kde ho papežský legát prohlásil za mučedníka pronásledovaného kacířským českým králem. Roku 1466 se ale králi podařilo Albrechta uvěznit a jeho majetek, panství Tolštejn se Šluknovskem, připadl Janovi z Vartenberka a Jindřichu Berkovi z Dubé, kteří v roce 1463 vedli obléhání hradu.

Jindřich Berka postoupil svůj díl Tolštejna Janu z Vartenberka a po něm se majetku ujal jeho syn Kryštof. Spor o hrad a uznání královské moci Jiřího z Poděbrad však trval dále. Albrechtu Berkovi se v září 1469 podařilo přimět své spojence k napadení hradu, které však skončilo neúspěchem, protože obléhatelé se museli rychle vrátit na pomoc ohrožené Žitavě. V důsledku neustálých válečných sporů se Kryštof z Vartenberka zadlužil a musel proto v roce 1471 panství prodat saským knížatům Arnoštu a Albrechtovi.

V roce 1485 získal Tolštejn se Šluknovskem rod Šlejniců, pocházející ze saské strany Krušných hor. Jindřich ze Šlejnic na počátku 16. století hrad opravil a rozšířil o severní bašty, které z něj znovu učinily pevnost, využívající již dělostřelectva. Za autora přestavby je pokládán zhořelecký stavitel Wendel Rosskopf, který se patrně inspiroval přestavbou hradu Rabí. V roce 1528 převzal panství Jiří ze Šlejnic, který podporoval v okolí těžbu stříbra a dalších kovů a pro pozvané saské horníky založil roku 1554 městečko Jiřetín pod Jedlovou. Sám ale v roce 1555 přesídlil z Tolštejna na pohodlnější zámek v Rumburku a podhradí nevyužívaného hradu bylo roku 1570 rozděleno na selské usedlosti. Šlejnicové se zde však už hospodářsky neudrželi a jejich panství bylo rozprodáno. Po roce 1587 se v jeho držení střídali různí majitelé, mezi nimiž byl i Vilém Vchynský, zavražděný roku 1634 s Valdštejnem v Chebu.

Roku 1607 již hrad nesloužil svému účelu, ale ještě před třicetiletou válkou jej Radslav Vchynský znovu opravil. V roce 1642 byl hrad obsazen rakouským vojskem, které se odtud snažilo uzavřít cestu do nitra Čech Švédům. Ti však hrad oblehli, ohnivými střelami zapálili a dobyli. Zcela vyhořelý hrad pak již nebyl obnoven. Od roku 1681 patřil hrad i s panstvím Lichtensteinům. Za Josefa Václava z Lichtensteina (1718-1771) se prý ve zříceninách hradu ukrývalo několik loupežníků, kteří se pokoušeli obnovit zašlou slávu středověkých loupeživých rytířů. Naposledy byl hrad vojensky využit rakouskou armádou v červenci 1757 při pronásledování ustupujících Prusů; v podhradí se bojovalo také v jedné ze šarvátek prusko-rakouské vojny roku 1778. V následujícím roce proto hrad při své inspekční cestě po severních Čechách navštívil i císař Josef II.

Zřícenina pak byla vyhledávána místními obyvateli, kteří z ní brali stavební kámen, i hledači pokladů, kteří kopáním ve sklepech a bouráním zdí přispívali k její zkáze. Kolem poloviny 19. století si vedle zříceniny postavil chatrč poustevník. S rozvojem turistiky v 19. století se Tolštejn stal oblíbeným cílem mnoha návštěvníků. V létě roku 1865 zřídil jiřetínský obchodník Johann Josef Münzberg v polygonální baště hradu jednoduché občerstvení a v následujícím roce postavil se svolením knížete Jana z Lichtensteina na sousedním svahu dřevěný hostinec ve švýcarském stylu. Protože návštěvníků přibývalo, byl hostinec postupně rozšiřován. Uvnitř vznikla sbírka starožitností a kuriozit, ve které byly kromě předmětů, vykopaných na hradě (gotické i renesanční kachle, hroty šípů, podkovy, ostruhy, zámky a klíče) i staré nádoby, obrazy a zbraně, které tu prý v 17. století zanechali Švédové. Kolem roku 1890 byla zřízena další atrakce - "rytíř v žaláři" - figurína rytíře v brnění, umístěná v kamenném přístavku u hradby. Tyto atrakce, ale především vzorná obsluha, dobrá kuchyně a přijatelné ceny přispěly k velké oblibě restaurace.

Tolštejn navštívila také řada významných osobností, mezi nimiž byl například arcivévoda Ferdinand Habsburský, saský korunní princ a pozdější král Friedrich August a hrabě Nikolaus Desfours - Walderode. Roku 1892 navštívil hrad tehdy sedmnáctiletý a později slavný českoněmecký básník Rainer Maria Rilke (1875-1926), který do pamětní knihy restaurace vepsal romantickou báseň Feber (Únor). Až do roku 1923, kdy se vlastníkem zříceniny stal Československý stát, býval v restauraci častým hostem i majitel panství kníže Johann Lichtenstein.

S rodinou Münzbergů je spojena i první snaha o opravu hradeb, na kterou ve 30. letech použili téměř veškerý zisk z živnosti. Široko daleko proslavenou restauraci vedli Münzbergové až do konce druhé světové války. Poté se zde vystřídalo několik národních správců a roku 1952 se opět stal vedoucím vnuk zakladatele Johann Karl Münzberg, který zůstal hostinským až do roku 1962. Ten před odchodem do důchodu předal část hradní sbírky Městskému muzeu v Rumburku, převážná část sbírek byla ale po 2. světové válce rozkradena.

Na konci listopadu 1977 byla zchátralá chata uzavřena. V roce 1985 ji získala tělovýchovná jednota Nohyb Praha, která ji využívala pro rekreaci svých členů. Neudržované zříceniny dále chátraly až do roku 1995, kdy byl hrad s bývalou restaurací přepsán do vlastnictví obce Jiřetín a s jednotou Nohyb byla sepsána nájemní smlouva na 25 let. Obě strany se také dohodly na úpravách objektu do stavu, ve kterém by mohl sloužit návštěvníkům. Ze zřícenin byly postupně odstraněny náletové dřeviny, vyklizen nepořádek na nádvoří a provedeny nejnnutnější opravy hradeb. Záměrem obce je vytvořit na hradě prostor k pořádání různých kulturních akcí.

(Poznámka Michal: Všimněte si těch dat: nájemní smlouva od r 1977 je na 25 let, to znamená, že vyprší v roce 2002, právě teď...).

K Tolštejnu se vztahuje řada pověstí o bílé paní, loupežnících a velkých pokladech, ukrytých ve zříceninách. Pověsti vyprávějí také o Vlaších, kteří v okolí hledali drahé kamení, nebo o tajné chodbě, která údajně vedla z hradu do jeskyně v Míšeňském dole. Pověst o mečovém tanci, která byla dodatečně přiřazena k dobytí Tolštejna v roce 1337, najdete na stránce pověstí.

Hrad Tolštejn byl vybudován na strmém skalnatém vršku s dvojicí vypreparovaných znělcových sopouchů. Přístupová cesta do hradu je chráněná mohutnou 15 m vysokou štitovou zdí s poloválcovou baštou, v jejímž přízemí bylo vězení. Na dolní nádvoří se vjíždělo vysokou vstupní věží se zaklenutým průchodem. Věž údajně stála ještě v polovině 19. století, ale po zřícení její části v roce 1861 byla zbořena, takže dnes z ní zůstaly pouze základy. Ve zdi věže byl do kamene vytesaný erb Berků z Dubé z 15. století, který je nyní uložen v rumburském muzeu. Z původního horního hradu, který stával na severním úpatí vrcholových skal, se dochovaly jen nepatrné zbytky zdí nad bývalou restaurací. K nejstarší části gotického hradu patří zbytky hradeb na západním okraji mezi severní věží a vrcholovými

skalami, které byly spojeny zdí a lávkou a sloužily jako pozorovací hláska. Místy jsou ještě patrné stupně schodiště (tzv. jezdecké schody) vedoucí od bývalé restaurace k jihovýchodu. K rozsáhlejší přestavbě hradu došlo za Šlejniců (asi po roce 1500): na vnitřní straně východní obranné zdi, v níž je zachována klíčová střílna z té doby, bylo postaveno obdélné stavení a severní část nádvoří byla znovu opevněna hradbami. V nich byla postavena velká věžová polygonální bašta se silnými zdi, v nichž jsou proraženy tři komorové střílny pro děla. V jejím patře měla údajně být kaple, ale dnešní sdružená okna byla do zdi vsazena až roku 1865 při zřizování dočasné restaurace. Na vnější straně bašty byl nad středním oknem zazděn erb s rodovým znakem Šlejniců. Dále k západu bylo k hradební zdi připojeno obdélné stavení a v severozápadním rohu byla ke starší zdi přistavěna okrouhlá severní věž, přístupná z nádvoří. V jejím prvním patře býval rytířský sál, v přízemí střílny a ve sklepech vězení (pod podlahou už téměř zasypaný klenutý prostor s otvorem v klenbě).

Z vrcholových skalisek, přístupných po železném schodišti se zábradlím, je pěkný výhled na okolní vrcholy Lužických hor a do údolí na Jiřetín, Podluží a Varnsdorf, za nimiž jsou na obzoru vrchy Šluknovské pahorkatiny a Lužice. Na svazích pod hradem jsou rekreační osady Rozhled a Lesné, patřící k Jiřetínu pod Jedlovou, v Míšeňském dole jihovýchodně pod hradem se za Šlejniců v 16. století pokusně dobývaly stříbrné a měděné rudy. Jihozápadně pod hradní skálou je zarůstající rybníček s lekníny a kousek dál pod mohutnými stromy je studánka.

Nedatovaná historická pohlednice hradu Tolštejna zobrazuje kromě pohledů na zříceniny také hradní restauraci (vpravo nahoře) a její vnitřní interiér (uprostřed). Dole uprostřed je zachycena představa o vzhledu hradu v roce 1638.

Tolik historie z internetu. Ta studánka pod mohutnými stromy, o které se ke konci píše, je „ta naše“, z níž jsme už tolikrát brali vodu. A doufáme, že ještě brát budeme...

V kterých dobách jsme tu nebyli?

Zkusím to okno do kroniky tentokrát trochu netradičně. Na všechno si určitě nevzpomenu a také jsou místa, kdy nám kronika bohužel zeje prázdnotou a jen matně budeme dávat po letech dohromady, kde a kdy jsme to vlastně byli. Budu skákat v čase někdy kroky přímo neskutečně velké, ale snad mi to odpustíte. Tak do toho!

Všechno začalo dřív, než toho památného léta prvního tábora na Tolštejně, ale je to pevný bod, od kterého se mi daří odrazit.

Tolštejn u tuláckých datech

1991, SRPEN

Pravěk. První velká akce na Tolštejně. Určitě jsme tu v tomto roce byli na jiných akcích, ale ta paměť... zkrátka snažíme se zbavit Zemi Orlů démona Rao, kterého místní rod probudil a on je vyhnal z jejich území. Stavíme tříhrannou klec a nakonec se nám podaří Raa zničit. Na tu klec jsme se pak občas v dalších letech chodili dívat. Byla jen z klacků, svázaná provázkem, vydržela několik let, ale dnes už je po ní veta.

1992, SRPEN

Legenda o králi Artušovi. Poprvé se oddíl setkává s rytíři kruhového stolu. Celé okolí je panství Camelotu, hrad Tolštejn královským hradem. Čaroděj Merlin má své místo, na které jdeme azimutem a hledáme ho. Puťák je jedním z nejvydařenějších vůbec.

1993, SRPEN

Labyrint světa a ráj srdce. Třetí tolštejnský tábor a poslední tábor v těchto místech. Jsme v příběhu J. A. Komenského, kde poutník je provázen Všudybudem (po našem Všudybylem) a Mámením. Královna moudrost a král Šalamoun se nakonec sblížili, čemuž jsme rádi napomohli.

1994, KVĚTEN

Noemova archa. Ukusili jsme si jaké to je stavět archu, aby se do ní vešlo všechno živé a pak tu věc dostat na druhou stranu rybníka. Někteří z nás kvůli tomu museli do vody, z toho jeden i když nechtěl...

1994, PROSINEC

Strom splněných přání. Také vánoční výprava. Tohle byla akce ve hře Martina Šporky z Lipé, jehož snahou bylo vymanit se z itrik a očistit jméno svého rodu, což se nakonec podařilo.

1995, LEDEN

Yetti. Nebo také lyže a sánky a boby...

1995, KVĚTEN

Tahle akce je v přehledu zapsaná jako „Rytířský souboj královny Magdalény“. Určitě jsme se pustili do spousty rytířských klání, která se léty mění na bivojády, olympiády a jiné ...jády.

1995, ČERVENEC

Expedice Clavis. Tahle akce byla nejen po tolštejnských kopcích, ale zavítala i na hrad.

1995, PROSINEC

Vánoční výprava. Co dodat?

1996, LEDEN

Lyže na Tolštejně.

1996, ŘÍJEN

Mám psáno společná akce nás, malešických a karlínských.

1996, PROSINEC

Vánoční výprava.

1997, LEDEN

Společná zmrzlá, opět lyže, sánky, boby...

1997, ČERVEN

Tahle akce má podtitul „Dům hrůzy“. Původně jsme měli jet na Tolštejn, ale po příjezdu se ukázalo, že hrad je plný a Přemek, hradní pán, nás ubytoval v místě, kterému se říká „Banka“. Dnes je to takový hotýlek, za noc cca 200,-, ale tehdy to bylo stavení před generálkou...

1997, PROSINEC

Vánoční výprava.

1998, LEDEN

Opět sněžné šílenství.

1998, KVĚTEN A ČERVEN

Tehdy došlo ke vzniku družinky, které se říkalo Pláňata. V květnu jsme si dali akci s těmi velkými, co vám, současné generaci dětí, v červnu na Tolštejně dělali rádce, tedy velké. Začali jsme hrát na pravěk, jako bychom se v oddíle vrátili na počátek.

1999, KVĚTEN

Legends. Blíží se tábor a to indiánský.

1999, PROSINEC

Vánoční výprava.

2000, LEDEN HNED DVAKRÁT

V první lednové akci jsme v legendách sibiřských a ta druhá je plně lyžnická...

2000, KVĚTEN

Bob a Dáda nám tehdy přinesli legendy z Japonska. Vzpomínáte na čajový obřad?

2000, PROSINEC

Opět vánoce a v duchu rytířů a sice příběh „Loupeživý rytíř a Bílá paní“.

2001, LEDEN

Sice lyže, ale i Kryštof Harant a jeho cestování po světě. Vzpomínáte na Kryštofa v podání Drákuly?

2001, ŘÍJEN

Jsmo v dobách starých Slovanů a v příběhu o Lužicích a bozích větru.

2001, PROSINEC

Vánoční výprava s příběhem dvojice, která se hádá, co vlastně dát domácím skřítkům, jestli drobečky, plný talíř, nebo raději vůbec nic.

2002, LEDEN

Společná tulácko – tulácká akce, vyřádění ve sněhu bylo kombinováno s příběhem Obodritů a Černoboga nesmrtelného...

2002, DUBEN

Velký sněm. Slovanstvo rozhodlo o stěhování rodu do nových zemí...

2002, ZÁŘÍ

To je právě teď, máme nový příběh a v srdci stále naději, že tahle akce není na Tolštejně poslední!

V kterých dobách jsme tu nebyli? Zažili jsme rytíře, pravěk, indiány, mýty a legendy všech možných národů, i své vlastní mýty, cestovali jsme v dávných časech v Zemi fantazie a dnes v Zemi za zrcadlem (podobnost čistě náhodná – věříte mi? Ale byli jsme tu ve všech těch letech, tohle místo je prostoupeno naším duchem pro všechny, kteří to tak dovedou cítit. Tenhle hrad je v nás víc, než jen pár rozvalin.

Co s ním bude?

Výsledky bodování

Celý školní rok sbíráte body aniž to možná víte. Když pak nastane poslední schůzka ve školním roce nastává celoroční vyhodnocení. Počet bodů dává pořadí ve čtvrtletích, pololetích ale v hodnocení za celý rok tvoří body pouze jednu z částí hodnocení. Tedy to že má někdo nejvíce bodů neznamena že vyhraje celoroční bodování. Zde máte výsledky za minulý školní rok 2001/2002.

pořadí	Jméno	počet bodů
1	Píšťalka	172
2	Borůvka	167
3	Jirka	175
4	Drobek	165
5	Majda	186
6	Ondra Ž.	171
	Cvrček	155
7	Marek	145
	Žvejkal	145
8	Jelen	139
9	Mumie	136
10	Ondra K.	130
11	Vlk	125
12	Ash	120
13	Dan N.	91
14	Anka	87
15	Kuba Ž.	82
16	Dejvyd	80
17	Smrček	65
18	Kristýna	62
19	Michal B.	50

Drábské Světničky a Tolštejn

Jen trochu málo z této akce...

Na stavění tábora v letošním roce v červnu jsme se Simčou mluvili o tom, že je potřeba nějak zkusit dát dohromady tu partu lidí, která se kolem společných akcí vyskytuje. A nápad na společnou akci byl tu. Nakonec se sama Simča neúčastnila, ale od ní jeli Petřín s Mončou a Míra Hynek. Od nás Kachny, Honza, Myšák a ten nejfousatější.

Jen nedlouho před akcí jsme se dozvěděli, co se děje s Tolštejnem.

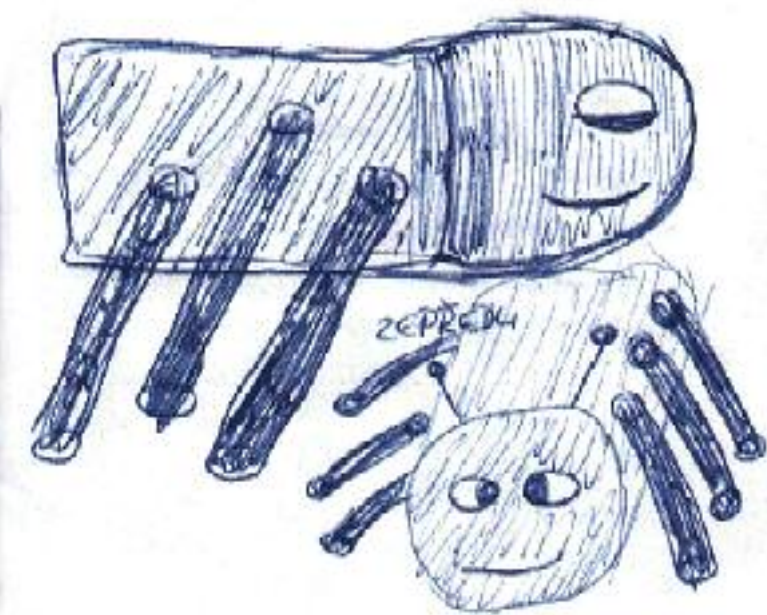
Putovali jsme z Mnichova Hradiště přes Drábské a Valečov opět do Mnicháče. Cestou jsme hráli hry, které nachystal Petřín. Druhý večer jsme bivakovali pod Valečovem, což je také bývalý středověký hrad a nepřímě jsme vzpomínali na Toštejn. Ale ještě předtím jsme hráli další hru, která spočívala ve vymýšlení neskutečných zvířat a její název byl „Zvířetník profesora Péráka“. Těžké pak bylo hodnocení, který to tvor zaslouží první cenu, ale nakonec nejvíce bodů dostalo zvíře od Honzy. ☺

Žrádelník tchýňový - Hamuhamis otresilis silenos

Objev

Šel jsem jednou sám, lesní pěšinou měsíc svítil na cestu mou a já náhle zřím váleček malý. Oči malé má, nevelkej nos, vedou z něj hadičky jak z naší babičky. No a tak jsem začal zkoumat.

Jedná se o nevelké, nemalé zvíře neznámého druhu vypadající trochu jako člověk po opici, trochu jako čerstvě vyvoraná myš.

Vzhled a život

Hlava silně zarostlá a silně zvrásněná, vlasy dlouho neudržované, šampónem nepoznamenané, 2 dlouhá vyčnívající tykadla se speciálními jídelními čidly. Pod hlavou mírně zakrslý krk ze kterého vylézá tělo porostlé srstí připomínající týden neholenou bradu. Z těla se na 6 místech oddělují chapadla - **luxadla**. Žrádelník je schopen pohybovat se na 2 - 6 luxadlech, jejich zbytek vždy využívá k rychlému získání potravy. Luxadla jsou uzpůsobena k rychlému vysátí nalezené potravy a to vytvořením podtlaku. Luxadla vedou přímo to těla, žrádelník se nezabývá kousáním či rozměňováním potravy. Čidla na hlavě jsou prostorová, 360 stupňová, aktivní v celém spektru aby neuniklo žádné jídlo. Tělo má sudovitý tvar. Barva je povětšinou šedivá, ale jinak jí může měnit

dle prostředí a potřeby.

Žrádelník je velice přizpůsobivé zvíře které může při své činnosti měnit některé své parametry:
prodlužování chapadel na úkor druhé strany
možnost pohybu po libovolných 2 až 6 luxadlech
prodloužení těla spojené se zúžením nebo naopak

Obvykle rodí 1-17 mláďat 1-12x do roka. Závisí to velice na momentální zásobě žrádla u příbuzenstva zejména u tchýně. Rozmnožování probíhá vždy mezi 2 jedinci různého typu.

Typy žrádelníků

- skupina A - konformní - natočení chapadel vůči sobě je při různé poloze stejné

- **skupina B - ekvidistanční** - prodloužení chapadel na straně jedné odpovídá zkrácení na straně druhé
- **skupina C - ekvivalentní** - změna šířky a délky těla je přímo úměrná, tedy součin šířky a délky je vždy konstantní

Každá tato skupina může mít nadále 6 typů:

- pravidelný - po třech chapadlech stejné délky na každé straně
- diagonální - čtyři vlevo a dvě vpravo či naopak každé stejně dlouhé
- levokrátké - tři luxadla na každé straně, vlevo kratší
- pravokrátké - tři luxadla na každé straně, vpravo kratší
- levodiagonální - dvě vlevo, čtyři vpravo, vlevo kratší
- pravodiagonální - dvě vpravo, čtyři vlevo, vpravo kratší

Celkem tedy rozeznáváme 18 typů.

Pravidla množení se

Kdo	s kým	Co vznikne
A	A	A
A	B	A či B na 50%
A	C	A či C na 50%
B	B	B
B	A	B či A na 50%
B	C	B či C na 50%
C	C	C
C	A	C či A na 50%
C	B	C či B na 50%
1	1	1
1 - začíná-li lichá vítězí sudá	2	2
1 - začíná-li lichá druhá lichá prohrává	3	1
2 - začíná-li sudá lichá vítězí	3	3
2 - začíná-li suchá, druhá sudá prohrává	4	2

Vlastnosti

Pečlivý rodič, který je ochoten i o chapadlo přijít v zájmu svého potomka. Má rád odpadky kde najde spousty dobrého jídla ale ne skládku. Je pohodlný řídí se heslem: "Když nemůžu, nemusím." Jeho mozek má středně mírné IQ (zde UŠ - úroveň šrotování). Tato rasa je pravděpodobně centrálně řízena jelikož občas podniká neznámé úlety na souřadnice N: 47° 47' 12,11" E: 26° 04' 38,21" což je kdesi na jižní Ukrajině. Z tohoto místa se občas vrátí jedinec se změněnou identitou (A1-C6). Zvuk nevydává jen slastně mlaská.

Vnitřní princip

Příjem potravy je uskutečňován luxadly výjimečně ústy. Všechna luxadla vedou do centrálního žaludku s označením "Kniha plná překvapení". Zde se potrava zpracuje a přetlakovým ventilem odchází pryč v různých formách dle typu jedince.

- A1, A2, B1, B2, C1, C2 = plynná forma
- A3, A4, B3, B4, C3, C4 = kapalná forma
- A5, A6, B5, B6, C5, C6 = krychlíková forma

Válcovité tělo je obaleno slušnou tukovou vrstvou sevřenou do trojtého kožního obalu se štětinami. Dýchání a srdeční činnost zajišťuje oběhové čerpadlo. Další orgány nebyly nalezeny. Zbytek těla je plně využit jako skladovací prostor pro jídlo. Vylučování začíná až v případě že skladovací prostory jsou plné a to tím že to vzniklo z nejhnusnější potravy odchází z těla ven jako první.

Kostra je opět různá u různých typů. Mozek je u všech žrádelníků tvořen lebkou z titanu vyztuženou příčnou klenbou, válcovité tělo se liší:

- typ A - karbon + vápník
- typ B - titan + sodík
- typ C - normální kostík (nový prvek)

Luxadla jsou tvořena z gumových kroužků od firmy Durex, spojované šlachovitou membránou. Čerpadlo tvořící oběhový a dýchací systém zajišťuje též vsávací systém pro luxadla.

Délka života a jeho konec

Život končí v zásadě třemi způsoby:

- porucha na centrálním čerpadle
- zabitím
- porucha vylučování a tím rozežrání zevnitř

Jinak život je u všech typů stejně dlouhý a to 2 roky 35 týdnů 6 dnů 17 hodin 59 minut a 3 vteřiny, což je opět důkaz centrálního řízení této rasy. Nemocemi netrpí. Smrt probíhá klidně, zvíře se na své vlastní náklady přesune na skládku tříděného odpadu v Trhovém Štěpánově. Náklady na cestu si žrádelník hradí sám.

Valečov, 7.9.2002, Honza

Běhali jsme přes tu zříceninu stojící na pískovcových věžích a turisti nevěřili, co se to děje. Byli jsme ve dvojicích a šlo o to, abychom dohromady za časový úsek uběhli co nejvíce kol. Vždy jeden z dvojice čekal a psal na papír povzbudivá slova tomu druhému. Po jednom nebo i po více kolech se role prohazovaly a tak vzniklo několik dopisů, některé z nich opravdu nejdou zveřejnit celé...

Dopis, který jsme si psali s Montym sem dávám celý. Uběhli jsme devatenáct kol. A nebyli jsme první.

M + M

- Ahoj Monty! Tak začnu jednoduchou otázkou: Jak se Ti běží? Určitě dobře! A už jste tu! No to je FOFR.....
- Nazdarek Míšo! Běželo, teda spíš šlo, se mi opravdu dobře. Není to zas tak moc dlouhý, takže si myslím, že to za těch 45 minut stihneme párkát OBEJÍT. Vůbec se nemusíš honit, v klidu, v pohodě, jo? Tak zatím a já vyrazím.
- No to je přímo skvělý! Obávám se, že má výmluvnost zde však nenabyde známých kvalit, jednak mám myšlenky někde v nohách a pak už Tě zase vidím, takže nestíhám.....!!!
- To je dobrý, já taky nevím, co Ti mám psát. Chvilí mi trvá, než něco vymyslím. No vidíš, už zas nemůžu na nic přijít a ty už seš tady, takže pá, pá...
- Místní rozhlas už zase něco hlásí (*to byl pán, v krámku u hradu, s tak silným hlasem, že by mohl z fleku dělat místo mě Vlkodlaka...*) Chtělo by to vymyslet něco na Petříně, ale asi to už dnes nestihneme. Jó... a už zase budu běžet! Vidím modré triko a Granko!
- No to je skvělejší nápad, vymyslet něco na Petříně. Škoda, že máme tak málo času. Řekni mi, proč neběhá s náma. No jasně, někdo to přece organizovat musí, že jo? Tak už jsi zase tady, tak já půjdu pomaleji, abys měl víc času na myšlení, pá...
- Tak dík za ten čas navíc ☺! Aspoň si trochu uspořádám myšlenky. To víš, na příběh na dobrou noc to nebude, taky tu praží sluníčko a ne měsíček. Když teď přicházíš, vzpomínám si na tu první výpravu do Kamenice.
- No to bylo něco! Kdyby ta hrobka ještě stála celá, nevím, jestli bych tam ještě vkročila. Na to do smrti nezapomenu! Ale na druhou stranu na to teď vzpomínám s úsměvem. Divím se, že jsem po té výpravě tady zůstala, ale jsem ráda, že jo. V životě jsem se tak nebála. A už sem zase míří pruhovaný tričko, tak já zas běžím (jdu)...
- Jsem fakt moc rád, že jsi ten strach překonala a zůstala! Moc bys tu chyběl. A nejen Kachně ☺! Je vůbec zajímavý vidět vás od dětských let až do teď. Hu! Teď jsi to vzala ale HOPEM!
- Taky nevěřím tomu, že jsem tu už přes 11 let. Vždycky, když jsem někam chodila, myslím jako tenis nebo tak, tak jsem tam vydržela max. 2 roky. Nedokážu si představit svůj život bez Tuláků, to by byla ale nuda. Hele, poslední místo taky není špatný, ne? Tak já zas du.
- Poslední místo v téhle „běhavce“ není vůbec špatná věc! Člověk se nestává vítězem se zlatou medailí, ale sám v sobě, sám za sebe. Mít takovouhle partu je výhra největší. A umístění v běhu kolem Valečova se nepočítá.
- Taky si myslím, že se to nedá počítat. A jak se Ti vůbec líbí trasa? Trošku kopcovitá, ale jde to. Nejhorší je asi ten kopec na začátku a ty schody taky nejsou nejlepší, ale jinak to celkem jde. Tak zas za chvíli čau!...
- No jasně, ten kopeček mi nějak nevadí, když vidím na jeho konec ☺, ale ty drncáky na závěr... Určitě to není nic, co by uškodilo, ten běh, takže to беру jako dobrou trénink (kupodivu). Někteří turisti nevěří, když to vidí!
- To je fakt, taky na mě tak trochu udiveně koukaj, když každý tři minuty vylejzám z tý průrvy. Aspoň m,aj nějakou zábavu a zůstanou tu dýl a udělej tomu chlapíkovi dobrou tržbu. Takže by nám měl být

možná i trochu vděčněj. Ale zase nás tu nechal přespat, takže jsme si asi kvit. A už jsi tu. Prosím, piš čitelněji. Dík...

- S ČITELNOSTÍ MÉHO PÍSMO JE TO OPRAVDU POTÍŽ... NĚKDY I PRO MĚ! ZKUSÍM TO NA TEBE TAKHLE. TAK ZNOVU NA TRAŤ! HU... KDO SE BOJÍ, NESMÍ NA VALEČOV.
- No to je lepší písmo. Neříkám, že já mám písmo bůhví jak čitelný, ale to Tvoje je občas šifra sama o sobě. S tím heslem si to fakt vystih. Spíš než Valečova se ale bojím těch 5-ti kilometrů do Mnicháče. To bude taky pěkný záhul. Ted' jsem spočítala, že máme za sebou každej 8 kol. To je docela úspěch za půl hodiny. Tak pá, pá...
- Ale jó, to se zvládá, Valečov nás nezničí a Mnicháč nedorazí! Chybí tu děti! (No to je deformace profesionální!). Ted' jsem si Tě málem ani NEFŠIM'... Tak STK Michal.
- S tou deformací jsme na to stejně. Mám občas tendence okřikovat děti, který vůbec neznám. Naštěstí se vždycky včas vzpomatuju a zasměju se tomu. Nejspíš ted' běžím poslední kolo, takže sláva nazdar výletu, doběhli jsme už jsme tu...
- Díky za spolupráci, za všechno a za to co taky bude, za to, že jsi zůstala, za to že jsi a jaká jsi! M.

Taková taky byla akce v Drábských světničkách. Ten běh se odehrával až v neděli před cestou na vlak. Na konec tohoto čteníčka jsem si nechal jinou chvíli. Večer a noc na neděli jsme toho moc nenaspali. Seděli jsme kolem ohně, vzal jsem do rukou kytaru a začal hrát. Bez zpěvníku, po paměti, až jsem se sám divil, na co všechno si vzpomenu. Téměř v každé písni jsme našli text, který jsme tak nějak vztáhli k Tolštejnu a k tomu, že už nebude. Slzy v očích, to bylo to nejmenší.

- V dobách dalekých, kdy hrad tu stál... (vždyť ještě stojí!)
- ...hrad bránu otevírá už po staletí, spěchej, než sen Ti odletí... (to ne!)
- ...snad přijdem zase za rok zpátky... (snad)
- Nadešel asi poslední den... (NE!)
- V cestě máš starý hrad... (mám a doufám, že ještě dlouho mít budu)
- Spatřil jsem kometu oblohou letěla, chtěl jsem ji zazpívat, ona mi zmizela...

Komety mohou mizet a s některými kometami se setkají znovu až naše děti, o tom se ostatně zpívá i v té písni. Vzpomínky na Tolštejn nám neodletí, zůstanou v nás, ať již bude na „našem“ známém místě stát v čase budoucím cokoliv...

Ještě odjinud a žádné přece

Marek dostal na schůzce za „něco“ zvláštní úkol: napsat, co všechno by se nemělo dělat na táboře. Tady je celá jeho práce:

Co by se nemělo dělat na táboře

Marek Matějů

1. Na táborech by se nemělo při hře chodit do sousední vesnice na pouť. Je to nefér vůči ostatním
2. Také by při chladných nocích neměla ve stanu hořet svíčka, hrozí zapálení stanu a pak celého tábora, tak pozor.
3. Asi taky není moc dobrý čistit si cizím (*zubním*) kartáčkem boty, je to totiž velice nehygienické a kartáček na vyhození a to je blbá legrace, nemyslíte?
4. Eště k bodu číslo jedna, že keblovské poutě patří mezi nejhorší v České republice.
5. Bod 5 je závěrečným bodem a proto musím říct ať nikdo tyhle a podobný ptákárny nedělá nebo bude měřit 25 cm, řezat, štípat, kontrolovat, zda se vejde do umělé trubky a uklízet dříví celý den a to je konec.

Tádydádýdádýdá.... to je konec...

Jak jsme na tom...

Musím sebekriticky přiznat že Zlaté údolí nehrajeme tak často jak bych si představoval. Budu se v letošním roce snažit častěji zařazovat tuto hru aby neodešla v zapomnění. Zde vám proto uvádím přehled toho která skupinka si jak vede a kteří noví členové do skupinek přibyli.

Složení týmů

ŽLUTÍ	ČERVENÍ	MODŘÍ	ZELENÍ
Ondra K.	Majda	Pišťalka	Marek
Kuba	Mumie	Borůvka	Jirka
Michal B.	Roman	Smrček	Ondra
Dropek	Dejvyd	Dan	Žvejka
Kuba Ž.	Jelen	Bára	Ash
Vlk	Ondra Ž.	Tomáš	Cvrček
	Matěj	Petr	

Výsledky etap

Etapa	žlutí		červení		modří		zelení	
	poř.	\$	poř.	\$	poř.	\$	poř.	\$
I. nečitelný nápis	2	120	3	100	2	120	1	140
II. čísla								
III. pozemky	4	20	2	60	1	80	3	40
IV. čísla	1	80	3	40	4	20	2	60
V. kolíkový běh	2	60	2	60	1	80	4	40
VI. testík	2	60	4	20	1	80	3	40

Přehled dílců

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
A	Z	Z										Ž	Ž
B							M	M	M	M	M	M	M
C													
D													
E	M												
F													
G	Č	Č											
H													
I	Z	Z	Z	Z	Z	Č	Č	Č	Č	Č	Č	Z	Z
J								Č	Č	Č	Č	Č	Č
K	M	M	M	M	M	M	M	M	M	M			
L						Ž	Ž	Ž	Ž	Ž	Ž	Ž	Ž
M													
N													
O	Ž	Ž	Ž	Ž	Ž	Ž	Ž						
P													

Na černě označené pozemky již byla vyplacena prémie.

Jak jsme prožívali Vánoce

Jako každý rok vyrazila celá naše rodina plus pes na chalupu. Chalupa má velice výhodnou polohu, jelikož se nachází na České Sibiři a když už je nějaká sněhová kalamita nebo sněhové přívaly jsme vždy v centru dění. Letos se však stala výjimka a to je hned podezřelé. V celé republice byly hlášeny přívaly sněhu a velké mrazy. S obavami jsme vyrazili v pátek dvacátého prvního prosince z Prahy. Obavy se ukázali liché a s mírným popojížděním na dálnici, způsobeným předpoklady, že dálnice na které je bouračka a stojí tam tříkilometrová fronta aut se zajisté rozjede, právě v okamžiku kdy mi přijedeme ke koloně. Opět nic, ale přesto se to jednou stát musí.

Cesta probíhala celkem v klidu, poznamenaná občasným syčením ze sedadla umístěného vpředu vedle řidiče. Někteří spolujezdci nemají rádi, když je na silnici sníh a řidič se s autem pokouší dělat jiné věci než jet kupředu více jak čtyřicetakilometrovou rychlostí, zatáčet více jak dvacetikilometrovou rychlostí a nedej bože když oznámí: "Teď zabrzdím a vyzkouším si jestli to klouže." Cestování naším autem není z klouzavého pohledu moc zajímavé vzhledem k tomu, že auto je vybaveno všemožnými ABS, ASR, EDS, MHD a nevím čím ještě. Prostě když chcete brzdit a vyzkoušet smyk brzdy sami zjistí, že to klouže a aniž vám to řeknou sami brzdí tak jako by se nic nedělo, když přidáte plyn aby se protočila kola nelíbí se to zase elektronice podvozku, který se mrzák snaží usměrnit kola tak, že se neprokluzují. Tímto tempem to zachvíli dojde k tomu, že nasedneme-li do auta ve špinavých botech tak elektronika koberečku ohlásí přebytké bláto na botách a auto se odmítne nastartovat a vám nezbyde nic jiného než boty očistit nebo jet bos.

I přes sněhové bariéry dosahujících nebývalých výšin cca 45 cm jsme chalupu identifikovali na poprvé. Nastává klasický koloběh věcí - odházet cestu ke dveřím, odemknout chalupu, najít klíček od elektrické skříňky, který se pokaždé dává na stejné místo ovšem kdykoliv jej potřebujete je na místě jiném, otevřít elektrickou skříňku a zapsat stav elektroměru a zapnout ohřívač teplé vody neboli bojler, odchytit psa, který rychlostí světla vystartoval z auta a při jeho příruční velikosti je zcela pohlcen sněhem. Nyní se činnosti dělí. Otec vyráží prohrábnout cestu ke stodole a zatopit a já s bratrem se plní elánu vrháme to odházení prostoru před chalupou na zaparkování auta. Elán nás opouští dříve, než je parkoviště hotové, ale co se dá dělat. Nakonec úvodního rituálu zbývá již jen zaparkovat auto a vynosit z něj věci.

Vynošením věcí z auta se z chodby stává neprostupný prales naplněný až po okraj taškami velkými, taškami střední, taškami igelitovými a taškami malými. Při sebemenším pokusu o třídění člověk naráží na několik problémů. Taškami s jídlem se manipulovat nesmí, jelikož ty si musí uklidit mamka na předem dané místo, tašky s osobními věcmi je těžké v pralese nalézt a u věcí ostatních není jisté kam, že vlastně patří. Můžete si být však jisti, že jejich případným uklizením si přivodíte problémy. Jsou totiž zajisté ve špatném sektoru.

První hodinka po příjezdu se pomalu chýlí ke konci a uvnitř chalupy zapadané sněhem a pokryté vrstvou ledu je již příjemných sedm stupňů nad nulou. Do konce večera se již nic zvláštního neděje akorát se opět potvrzuje hypotéza, že mokré dřevo opravdu špatně hoří.

Do Štedrého večera zbývají ještě dva dny a tak zajisté nebude o zábavu nouze. Vlastně, teď uvažuji, že s tím časovým údajem dva dny je to nepřesné. Jako základ vezmeme tu skutečnost, že Štědrý večer nastává dvacátého čtvrtého prosince v šest hodin večer. Nyní je dvacátého druhého prosince jedenáct hodin večer což znamená, že do Štedrého večera zbývá čtyřicet tři hodin a to, jak všichni uznáte, dva dny nejsou.

Probouzím se do krásného mrazivého rána kdy venkovní teplota dosahuje úžasných mínus dvanácti stupňů.

Nezbývá nic jiného než lehce přioděn vyrazit do mrazivé stodoly nabrat trochu toho mokrého dřeva a svést marný pokus o zatopení. Ve většině případů vyhrávají kamna což je ovšem z hlediska rodinných požadavků nepřipustná varianta a tak to dopadá tak, že každých pět minut marně foukáte co ohně, který zřejmě netuší co se od něj požaduje. Hlavní je, že se v naší rodině najde vždy někdo kdo má ty zkušenosti, aby ohni vysvětlil co se od něj požaduje a nakonec vítězí. Vítězstvím se ovšem člověk nesmí nechat unést, protože je to v případě našich kamen pouze krátkodobá záležitost. Nesmíte usnout na vavřínech a musíte každou čtvrt hodinku přiložit do plápolajícího ohně nové mokré dřevo, aby v plamenech stačilo ještě oschnout a začalo hořet dříve než plameny zmizí. Časem zjistíte, že tento věčný boj se dá vyhrát pouze za předpokladu, že hodláte topením v kamnech strávit celé vánoce.

Než stačí člověk něco udělat je už tady odpoledne a s ním spojená povinnost vyrazit, vybaven vreckovým nožikem, do lesa pro vánoční stromek. Sněhové návěje v lesíku z nízkých smrček dosáhly takové výše, že pes který vyrazil také nebyl místy ani vidět. Podcenil jsem výšku obutí a již od vstupu do oblasti zájmu jsem se začal smířovat s tím, že mi bude "téci do bot". S myšlenkou dvakrát měř a jednou řež jsem stále nebyl schopen najít stromek, který by vyhovoval všem zadaným parametrům. Musí být akorát vysoký, přiměřeně široký, pěkně urostlý, správně souměrný z hlediska rozmístění větví a mít jen jednu špičku přesně takovou aby se na ní vešla ozdoba na špičku určená. Světla ubývá, sněhu v botách přibývá, pes mne propichuje pohledem že už by to stačilo a já svírám v ruce nůž s příruční pilkou a cítím jak se třese nadšením až bude moci své zoubky zatnout do stromku. Postupem času vzdávám splnění některých parametrů a s každoročním předsevzetím, že příští rok už stromek řezat nepůjdu, protože se to nemá, zatínám zoubky příruční nožikové pilky do vybrané oběti. Zmrzlý, vyčerpaný a pln vzteku z provedené nekalé práce přináším stromek do chalupy. Ohlasy typu "horší už tam nebyl" přes dveře nejklidnější místnosti ani nevnímám. Ostatně díky všemožným vánočním dobrotám jsem na nejklidnější místnosti příjemně trávil převážnou část předvánočního dne třináctého prosince.

Stromek sice nesplnil ani padesát procent požadovaných parametrů ale i tak ráno zjišťuji že stojí a je dokonce ozdoben. Jako každý rok marně nahlížím na stromek a hledám něco dobrého se jménem bonbónek. Situace se opakuje opět nic. Na můj přiblížený dotaz dostávám ráznou odpověď: "Sladkosti se tam nedávají protože tam po vás zůstávají papírky. A koukej zatopit je tu zima." Tak a mám to. Jdu se přesvědčit do stodoly zda dřevo od včerejšího dne nehodlalo uschnout. Nehodlalo a opět začínám svádět marný boj s nenažraným topeništěm. Den zvolna postupuje a probíhají standardní vánoční operace a situace. Kdosi nadává co to tady smrdí aha to je František tak co je v pořádku. Cukroví umístěné na míse na večerní radovánky zase někdo užral a ještě se to snažil zamaskovat. Ano vidím vám na očích že je vám jasné kdo to byl. Pes to nebyl byl jsem to já, přeci nebudu chodit až do spíže do krabice. Oběd se nám opět nepodařilo odřici, argumenty typu "nevař nic k obědu večer bude jídla dost" neuspěly.

Venku se smráká přichází večer čtyřicátého prosince, čas vánoční, čas lásky, klidu, míru, plných žaludků, spousty dárků a všudypřítomné někdy až nechutné televize.

A zde vážení přátelé končí mé vyprávění o vánočních svátcích v naší rodině. Jak to bylo dále můžu se jen domnívat protože tělo mé řeklo si rázně o odpočinek a já spal, spal a spal.

Upozornění na závěr

Výše uvedené skutečnosti se nezakládají na pravdě a jejich podobnost se skutečným světem je čistě náhodná. Všechna jména zde použitá jsou smyšlená. Pokud vám přesto tato slova něco připomínají tak se někde stala chyba. Za výše uvedené texty nemůžete nikoho žalovat ani popotahovat, jelikož autor je neznámý. Zapsáno o vánocích na České Sibiři při venkovní teplotě -18 stupňů a vnitřní teplotě 23.2 stupně.

Štěp v oku

Píše o tom už sice Marek ve svém pojednání o tom, co se dělat nemá, ale nedá mi nevrátit se k tomu. Když jsem poprvé zaslechl, že tři účastníci tábora – děti – během terénní hry odešli společně na pouť do Keblova 2,5 km od tábora, docela ve mně hrklo. Nikdy se nic podobného, co pamatuju, ještě nestalo. To byl políček všemu, co děláme pro Tuláky, pro tábor, pro to, aby se všem vedlo dobře a aby se děti rády vracely. Měl jsem opravdu vztek a přemítal jsem, „jakou smrtí sejdou...“ A dostal jsem docela strach. Stačilo málo během té cesty nebo pobytu v Keblově, aby se stala sebemenší nehoda a nastala by mela, zjišťování, kdo je pustil, co je to za vedoucí, že jim děti z tábora odcházejí sami do vesnice, jak to vůbec mohli dopustit... Tohle nepřiju nikomu, kdo pracuje s dětmi. Nepřiju nikomu, kdo svůj čas obětuje, aniž by čekal odměnu, aby doplatil na hloupost dospívajících mládežníků, kteří si v hloubi duše myslí, že jsou daleko chytřejší, než jejich vedoucí... Rád bych, aby na následky svých činů vždy dopláceli pouze ti, kteří je dělají. Bohužel je to v životě právě tak, že někdo odpovídá za ty druhé. Dokud si tohle někteří neuvědomí (nebo nechtějí tento prostý fakt, který běžně funguje v lidské společnosti přijmout), měli by raději zůstat doma, než aby opravdu ohrozili činnost celého oddílu. Chytněte se rychle za nos, prosím...

Překvápko I.

Po první schůzce v novém školním roce sedíme, my velcí, na schodech školy, dáváme dohromady rozpis schůzek, výprav, kdo co udělá, bavíme se o tom, co bude za hru, někteří poslouchají, jiní se baví nad fotkami z tábora a do toho všeho jako šum vnímám něco o večeri, kterou chystá Jirka Hemelík. Také nám volá a zcela vážně nás na ní zve. Někdo mu odpovídá s úsměvem, ať ji přiveze sem... A pak po čase před školou zastavuje auto. Vystupuje Jirka s maminkou, co odešla z důležité schůzky, a nesou stříbrné podnosy plné jednohubek... Neuvěřitelné, milé a příjemné. On to vzal vážně! To tu ještě nebylo... Díky!!!

Překvápko II.

Mám narozeniny, nástup, anketa, jakou mám paměť – lístky se jmény všech možných postav, co jich za léta bylo a nakonec dar, který je na mě (zavřené oči) navlečen... Hu, spací pytel, se kterým se můžu vydat snad i na severní točnu! Ale začneme s jiným místem. Beru ho s sebou na TUTO výpravu, na Tolštejn. Poprvé POPRVÉ a ne naposledy...

Díky všem, kdo máte prsty v téhle věci. Je to opravdu super, žádný danajský dar. Díky moc všem!

Jen jedna SMS

Právě uplynulý tábor, který byl z pohledu dětí naprosto super (pokud se někomu něco nelíbilo, řekněte, protože zatím jsem slyšel jen samé kladné ohlasy), byl pro partu dospěláků z těch obtížnějších. Přesto se z něj nikdo z celoročně fungujících velkých nevracel s pocitem, že takhle již nikdy... Po Drábských světničkách, kde část našich velkých byla, jsem dostal od Honzy SMS. Neschoval jsem si ji, takže ta slova nejsou doslova: „...jsem rád, že jsem na tenhle víkend mohl jet. Po táboře jsem měl pocit, že bude mezi velkými těžší domluva. Ale všechno je v normálu a Tuláci přežijou i to, když přijdou o Tolštejn...“ Dík...

Vánoce na Tolštejně

Máme září a vánoční výpravu. Zvláštní? Přinejmenším. Tahle výprava není vánoční. To jen těch pár neuvěřitelných chvil pro připomenutí a na památku všech vánoc, které tu byly a třeba už nebudou. Ta vánoční výprava skutečná, která se koná v prosinci, samozřejmě bude. Ale kde, to ukáže čas.....

Všem! Všem! Všem!

Semtamník je taky váš! Tak neváhejte a pište, zkoušejte to, navrhujte, kreslete, básněte, vymýšlejte hádanky, zkrátka tvořte a dejte nám o tom vědět! Že už jste někde četli takovou podobnou větu? Tak se podívejte do tiráže (tam na ten úplný konec) kteréhokoliv Semtamníku. A zařídte se konečně podle toho !!!

Konec ... konec?!

Co dál? Možná je už všechno jasné a já tu zbytečně na poslední chvíli buším do klávesnice a váhám v jakém duchu napsat závěr. Možná je zbytečné přemítat nad něčím, co nemůžu ovlivnit a jde to mimo mě. Rozhodují jiní a ať se vztekám nebo brečím, nebo obojí, nic z toho nepomůže. Možná.

Možná ale svět, který je kolem nás, není jen složený z věcí, které vnímáme svými smysly. Možná je každý náš čin zapsán, zaznamenán a nechci říct, že bude souzen. Ale každé to činění tvoří obraz. A jsem zase zpátky u těch svých mozaiek, které skládáme. Nezůstanu stranou toho celého dění. I kdybych nemohl změnit nic z toho, že „náš hrad“ přestane být „náš“ a že přestane vůbec být. Nenechá mne to chladným. A stejně tak nezůstanou neteční ani ostatní Tuláci a spousty dalších lidí, kteří do tohoto místa jezdí takovou neskutečnou hromadu let. Ta naše mozaika nebude plná zášti. To nesmí. Ať není ani plná beznaděje. V čase, v němž jsme byli v těchto krásných místech, v čase našich her i čirého bytí zde, v tom čase zůstaneme. Nikdo už nikdy nevezme tomuto místu naše srdce, stejně jako Tolštejn v našich srdcích zůstane. Vzpomínky na všechno krásné, co jsme tu kdy prožili, už nic nezničí. Stejně jako dávní Orlové, jejichž srdce jsme na prvním táboře hledali v téhle krajině a červeně zářící ho k údivu dětí našli, tohle srdce, své, tu teď necháváme. S nadějí, že každý démon bude poražen.

Dum spiro, spero.
Michal

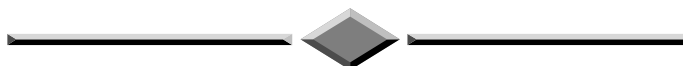

Semtamník je taky Tvůj !

Tak neváhej a piš, zkoušej to, troufej si, navrhuj, kresli, básni,
vymýšlej hádanky, zkrátka tvoř a dej nám o tom vědět!

Cokoliv, co neurazí, neublíží, potěší a pobaví, může se objevit na těchto stránkách.

Světlo Tvým krokům !

TULÁCKÝ SEMTAMNÍK

(V dobách dalekých)

č.26

Vydán
jako 33. publikace
Oddílového nakladatelství **NAKOLENĚ**
Neprodejný materiál
pro potřebu členů a přátel oddílu
TULÁCI
září 2002, vydání první

Na přípravě tohoto čísla se podíleli:
Honza a Michal

Tisk:
DŮM UM, <http://www.dumum.cz>
Středisko pro volný čas dětí a mládeže
Pod strašnickou vinicí 23, Praha 10
tel.: 274 773 407, 274 772 081

Kontakt na oddíl (působí v Praze 10):

Michal Vitouš, K dolům 15, Modřany, Praha 4, 143 00

tel.d.: **244 403 394**, tel.z.: **261 306 378**, mobil: **777 334 383**

Tuláky můžete nalézt i na Internetu na adrese: <http://tulaci.beruna.net>

Připomínky a dotazy zasílejte na e-mail: tulaci@beruna.net